

THE
FINISHER
Vechten
voor de waarheid

DAVID BALDACCI

Vertaald door Fanneke Cnossen

Leopold, Amsterdam

Voor Rachel Griffiths,
bedankt dat je het aandurfde met een schrijver die zich Janus Pope noemde

Eerste druk 2015

The Finisher: Vechten voor de waarheid verschijnt samen met *The Finisher: Sprong in de wildernis* ook bij uitgeverij A.W. Bruna, onder de titel *De voltooiing*.

Copyright © 2014 by David Baldacci

Oorspronkelijke titel: *The Finisher. They Don't Want You To Know The Truth*, oorspronkelijk verschenen bij Scholastic Press 2014

© 2015 vertaling: Fanneke Cnossen

Omslagontwerp: Jacey © début art en Sharismar Rodriguez © 2014 Scholastic Inc.

Omslagbelettering: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6780 5 / NUR 285/330

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Een plek die Bitterbos heet

IK LAG TE DOEZELEN toen ik de kreet hoorde. Hij doorboorde mijn hoofd als een mortakogel die afschuwelijk verwarrende dingen deed met mijn geest, even luid en angstaanjagend alsof het ter plekke en op dat ogenblik gebeurde.

Na het geluid kwam het beeld: het blauw, de kleur blauw. Die rolde in een mist als een wolk over de grond. Hij wikkelde zich om mijn geest, duwde alle andere gedachten, alle herinneringen weg. Toen het licht eindelijk verdween, was mijn verwarring ook weg. Maar toch was ik er elke keer van overtuigd dat er iets heel belangrijks was, iets wat me gewoon niet meer te binnen wilde schieten.

Opeens zat ik rechtop op de planken boven in mijn boom, weg was mijn visioen en weg was mijn slapeloosheid. Zo vroeg in de ochtend zat ik meestal boven in mijn boom, een volmaakte, kaarsrechte populier met een hoog, breed bladerdak. Om bij de top te komen had ik twintig treden op de stam gespijkerd, en daar eenmaal aangekomen, waren acht brede planken mijn vloer. Als dak had ik een groot stuk waterdicht doek in de olie gezet, over de takken gespannen en stevig vastgemaakt met touw dat ik ergens had opgeduikeld. Maar daar dacht ik nu niet aan, want ik hoorde een heel harde schreeuw, en het was niet de gil uit de blauwe mist, die klaarblijkelijk alleen in mijn hoofd bestond.

Ik schoot naar de rand van mijn vloerplanken en keek naar de grond om te zien waar de kreet vandaan kwam. Behalve de schreeuw hoorde ik nu ook tuchthonden blaffen. De eerst zo vredige dageraad werd ruw verstoord door het lawaai.

Bitterlingen schreeuwden doorgaans niet bij het eerste licht, of op welk tijdstip van de dag of nacht ook. Ik klauterde langs mijn boomstam omlaag. Mijn gelaarsde voet raakte de grond en ik keek eerst

naar rechts en toen naar links. Het was lastig te bepalen waar de krenten en het blaffen vandaan kwamen. Geluiden waren tussen de bomen verwarrend omdat ze weerkaatsten en echoden.

Toen ik zag wat er op me afkwam, draaide ik me om en zette het zo hard als ik kon op een lopen. De tuchthond kwam vanaf een groepje bomen aanstormen, met ontblote hoektanden en een achterlijf dat schuimde van het zweet. Hij rende de longen uit zijn lijf, dat was wel duidelijk.

Voor een meisjes-Bitterling was ik snel, maar geen enkele Bitterling, mannetje of vrouwtje, kon het winnen van een tuchthond. Ik racete verder en zette me al schrap voor het moment dat hij zijn tanden in mijn huid en botten zou zetten. Maar hij schoot langs me heen, ging twee keer zo hard rennen en was al gauw uit het zicht verdwenen. Vandaag was niet ik zijn prooi.

Ik keek naar links en ving tussen de bomen een glimp zwart op, een zwarte tuniek.

De Raad was in de buurt. Die had de tuchthonden zeker losgelaten.

Maar waarom? Op één uitzondering na bestond de Raad helemaal uit mannen, de meesten van hen waren oudere Bitterlingen die erg op zichzelf waren. Ze vaardigden wetten, voorschriften en andere verordeningen uit waar alle Bitterlingen zich aan moesten houden. Maar we leefden met z'n allen in vrede en vrijheid, ook al hadden we het niet breed.

En nu waren ze in het bos, en de tuchthonden hadden ergens lucht van gekregen, misschien wel van een Bitterling. Toen schoot het door me heen dat er ook een gevangene uit Valgat ontsnapt kon zijn. Maar er was nog nooit een Bitterling uit Valgat ontsnapt. En al was dat wel zo, dan betwijfelde ik of leden van de Raad eropuit gingen om hem in de kraag te vatten. Ze lieten het aan anderen over om slechte Bitterlingen te vangen.

Ik bleef doorrennen, ging af op het geblaf en de rennende voetstappen, en al gauw ontdekte ik dat ik op die manier gevaarlijk dicht in de buurt van het Moeras kwam. Het Moeras was een ondoordringbare barrière die als een strop om Bitterbos heen liep. Dat was het enige wat er bestond: Bitterbos en het Moeras. Er was nog nooit iemand het Moeras door gegaan, omdat de afschuwelijke beesten die daar huisden je aan stukken zouden scheuren. En aangezien er achter het

Moeras niets was, waren er in Bitterbos nog nooit bezoekers geweest.

Ik was nu vlak bij de rand van die verschrikkelijke plek, waarvoor Bitterlingen van kinds af aan gewaarschuwd worden om er een heel eind bij uit de buurt te blijven. Ik ging langzamer lopen en bleef een paar meter voor het begin van het Moeras staan. Mijn hart bonsde en mijn longen barstten uit elkaar, niet alleen doordat ik zo hard had gerend, maar ook omdat ik zo dicht bij een plek was waar slechts de dood wachtte op iedereen die zo stom was om er naar binnen te gaan.

Het blaffen was nu opgehouden en de voetstappen hoorde ik ook niet meer. Ik keek naar links en ving een glimp op van tuchthonden en Raadsleden die in de diepten van het Moeras tuurden. Ik kon hun gezichten niet zien, maar stelde me voor dat daar net zo veel angst van af te lezen was als van het mijne. Zelfs tuchthonden moesten niets van het Moeras hebben.

Ik slaakte een diepe zucht en op dat moment hoorde ik rechts van me een geluid. Ik keek op en een verbijsterend ogenblik lang besefte ik dat ik iemand zag verdwijnen in de wirwar van struikgewas en knoestige bomen die als een barricade rondom het Moeras oprees. Het was ook nog eens een Bitterling die ik goed kende.

Ik keek naar links om te zien of een van de Raadsleden of tuchthonden hier iets van had meegekregen, maar klaarblijkelijk niet. Ik draaide me weer terug, maar hij was alweer weg. Ik vroeg me af of ik het me eenvoudigweg had verbeeld. Geen enkele Bitterling zou zich uit vrije wil op die afschuwelijke plek wagen.

Toen iets mijn arm aanraakte, gilte ik het bijna uit. Sterker nog, ik stortte haast op de grond, maar het ding, dat een hand bleek te zijn, hield me overeind.

'Vega Jane? Jij bent toch Vega Jane, hè?'

Ik draaide me om en zag de kille gelaatstrekken van Jurik Krone. Hij was lang, sterk, vijfenveertig anni oud en een snelrijzende ster in de Raad.

'Ik ben Vega Jane,' wist ik uit te brengen.

'Wat doe je hier?' vroeg hij. De toon waarop hij de vraag stelde was niet streng, maar er lag een zekere verbeterde vijandschap in zijn blik.

'Ik zat nog even in mijn boom voordat ik naar de Fabriek wilde gaan. Ik hoorde een schreeuw en zag de tuchthonden. Ik zag Bitterlingen rennen die een zwarte tuniek droegen, dus ging ik... ook rennen.'

Krone knikte. 'Heb je verder nog iets gezien?' vroeg hij. 'Nog iets anders dan de zwarte tunieken en de tuchthonden?'

Ik tuurde naar de plek waar ik een Bitterling het Moeras in had zien rennen. 'Ik zag het Moeras.'

Hij greep me steviger bij mijn schouders vast. 'Meer niet? Is dat alles?'

Ik probeerde kalm te blijven. Het beeld van het gezicht van de Bitterling voordat hij het Moeras in vluchtte was als een bliksem bij me ingeslagen. 'Dat is alles.'

Hij liet me los en deed een stap naar achteren. Ik bekeek hem van top tot teen. Zijn zwarte tuniek paste goed bij zijn brede schouders en dikke armen.

'Waar joegen jullie op?' vroeg ik.

'Dat zijn Raadszaken, Vega,' antwoordde hij scherp. 'Verdrijf jou maar. Het is niet veilig, zo dicht bij het Moeras. Ga maar weer terug naar Bitterbos. Nu. Voor je eigen bestwil.'

Hij draaide zich om en liep weg, terwijl ik ademloos en trillend op mijn benen achterbleef. Ik wierp nog een laatste blik op het Moeras en rende toen terug naar mijn boom.

Ik klauterde over de planken naar boven en ging opnieuw op de houtenvloer zitten, buiten adem en met een hoofd vol afschuwelijke gedachten.

'Hé ha-ha-hallo, Ve-Ve-Vega Jane?'

De stem van beneden was van mijn vriend. Hij heette Daniel Delphia, maar voor mij was hij simpelweg Delph. Hij noemde mij altijd Vega Jane alsof mijn roepnaam uit twee namen bestond. Verder zei iedereen gewoon Vega tegen me, als ze überhaupt al de moeite namen om me te roepen.

'Delph?' zei ik. 'Ik zit boven.'

Ik hoorde hem over de korte treden omhoog stommelen. Ik zat bijna twintig meter hoog. Ik was ook veertien anni oud en zou nog een stuk ouder worden. Ik was bovendien een meisje.

Hier in Bitterbos, het dorp waar we allebei woonden, vond men het maar niks als je veertien en een meisje was. Ik heb nooit goed begrepen waarom. Maar ik vond het fijn om jong te zijn. En ik vond het fijn om een meisje te zijn.

Maar het was duidelijk dat ik een van de weinigen was die er zo over dachten.

Het dorp Bitterbos zat vol Bitterlingen, kortweg Bitters. Bij het woord 'dorp' zou je denken dat er saamhorigheid was, maar die was hier domweg niet. Ik probeerde zo nu en dan iemand een handje te helpen, maar ik lette goed op wanneer ik dat deed. Sommige Bitters vertrouwden niemand en hadden geen medeleven. Die ging ik zo veel mogelijk uit de weg. Dat viel niet altijd mee, want ze hadden de neiging om me voor de voeten te lopen.

Delphs hoofd piepte boven de planken uit. Hij was veel langer dan ik, en ik was lang voor een meisjes-Bitterling, ruim een meter tweeënzeventig. Ik groeide nog steeds, want alle Janes zijn laatbloeiers. Het schijnt dat mijn grootvader Virgil op zijn twintigste nog eens tien centimeter was doorgegroeid. Veertig anni later nam hij zijn Hindernis en maakte het niet meer uit hoe lang hij was, want er was niets meer van hem over.

Delph was ongeveer een meter vijfennegentig, met schouders die even breed waren als het bladerdak van mijn populier. Hij was zestien anni oud, had lange, zwarte haren die meestal geelachtig wit zagen omdat hij niet de moeite nam om het stof weg te wassen. Hij werkte in de Molen, sjouwde met reusachtige meelbalen, dus zijn haar zou binnen de kortste keren toch weer onder het stof zitten. Hij had een breed, plat voorhoofd, volle lippen en zijn ogen waren even donker als zijn haar zonder stof. Ze leken wel twee gaten in zijn gezicht. Ik denk dat het fascinerend zou zijn om te kunnen zien wat er in Delphs hoofd omging. En ik moest toegeven dat hij heel mooie ogen had. Soms kreeg ik overal kippenvel als hij naar me keek.

Hij had geen talent om in de Fabriek te werken, want daarvoor moest je in elk geval een beetje creatief zijn. Ik heb Delph nog nooit iets zien creëren, behalve verwarring. Zijn gedachten kwamen en gingen als wolkbreuken. Dat was al zo sinds zijn zesde annus. Niemand wist wat er met hem was gebeurd, en als ze het wel wisten, hebben ze het mij nooit verteld. Volgens mij kon Delph het zich wel herinneren. Het had iets met zijn hoofd uitgehaald. Het was duidelijk geen Hindernis geweest, want dan zou er niets meer van hem over zijn. Maar misschien had het aan een naast familielid gelegen. En toch zei Delph

soms dingen waardoor ik geloofde dat er veel meer in zijn hoofd omgaat dan de meeste Bitters dachten.

Aan Delphs geest mocht dan misschien een steekje loszitten, met zijn buitenkant was niets mis. Hij was knap, dat was een ding dat zeker was. Hoewel hij het nooit in de gaten leek te hebben, had ik vaak genoeg een meisje in het voorbijgaan naar hem zien lonken. Ik weet zeker dat ze wel in waren voor een knuffel. Maar Delph liep altijd gewoon door. Met zijn brede schouders en lange, gespierde armen en benen was hij zo sterk dat bijna geen enkele Bitter aan hem kon tippen.

Delph ging naast me zitten, liet zijn benen over de rand van de gearsten planken bungelen en kruiste zijn enkels. Er was amper genoeg plaats voor ons tweeën. Maar Delph hield ervan om in mijn boom te zitten. Hij had niet veel andere plekken waar hij terecht kon.

Ik veegde mijn lange, warrige haar uit mijn gezicht en concentreerde me op een vieze vlek op mijn magere arm. Ik veegde hem niet weg, want ik zat onder de vieze vlekken. En wat voor Delphs molenstof gold, gold ook voor mij: wat had het voor zin? Mijn leven zat vol viezigheid.

'Delph, heb je dat net allemaal gehoord?'

Hij keek me aan. 'W-wat ge-gehoord?'

'De tuchthonden en het geschreeuw?'

Hij keek me aan alsof ik niet goed snik was geworden. 'G-gaat h-het w-wel, Ve-Vega Jane?'

Ik deed nog een poging. 'De Raad was hier met tuchthonden en ze zaten achter iets aan.' Ik wilde zeggen: ze zaten achter iemand aan, maar ik besloot dat voor mezelf te houden. 'Ze waren vlak bij het Moeras.'

Zoals ik wel had verwacht rilde hij toen hij dat woord hoorde.

'Moe-moe-moer...' Hij haalde beverig adem en zei simpelweg: 'Niet goed.'

Ik besloot het over iets anders te hebben. 'Heb je gegeten?' vroeg ik. Honger was als een pijnlijke, etterende wond. Als je honger had, kon je nergens anders meer aan denken.

Delph schudde ontkennend zijn hoofd.

Ik haalde een blikje tevoorschijn dat mijn draagbare provisiekast moest voorstellen en dat ik altijd bij me droeg. Daarin zaten een stuk

geitenkaas en twee gekookte eieren, een stuk geroosterd brood, evenals wat zout en peper die ik bewaarde in twee tinnen busjes die ik zelf had gefabriceerd. We gebruikten veel peper in Bitterbos, vooral in onze soep. Peper knapte een hoop narigheid op, zoals de smaak van bedorven vlees en groente die niet goed meer was. Er had ook een zoetzure augurk in gezeten, maar die had ik al opgegeten.

Ik gaf hem het blik. Eigenlijk had ik dit voor mijn eigen ontbijt bedoeld, maar ik was niet zo groot als Delph. Hij had een hoop brandstof nodig om zijn vuurtje brandende te houden. Ik at later wel. Ik kon me goed inhouden. Delph niet. Delph deed daar niet aan. Ik vond dat een van zijn vertederendste eigenschappen.

Hij strooide zout en peper over zijn brood, kaas en eieren en schrokte die toen in één grote hap op. Ik hoorde zijn maag rommelen toen het voedsel terechtkwam in wat eerder een lege spelonk was geweest.

'Beter?' vroeg ik.

'B-Beter,' mompelde hij voldaan. 'Bedankt, Ve-Vega Jane.'

Ik wreef de slaap uit mijn ogen. Ze zeiden dat mijn ogen de kleur van de hemel hadden. Maar soms, als de wolken de hemel bedekten, leken ze wel zilverachtig, alsof ze de kleuren van boven absorbeerden. Waarschijnlijk was dat de enige verandering die ik ooit zou ondergaan.

'Ga-gaan we vandaag naar je vader en moeder?' vroeg Delph.

Ik wierp hem een blik toe. 'Ja.'

'Ma-mag ik ook m-mee?'

'Natuurlijk, Delph. We kunnen na de Fabriek afspreken.' Hij knikte, mompelde het woord 'Molen', stond op en klauterde over de korte planken naar beneden.

Ik ging achter hem aan, op weg naar de Fabriek, waar ik voor mijn werk mooie dingen maakte. In Bitterbos kon je maar beter in beweging blijven.

En dus deed ik dat.

Maar vandaag ging ik er met een heel ander gevoel naartoe. Nu ging ik erheen met het beeld op mijn netvlies van iemand die het Moeras in rende, en dat was onmogelijk, want dan ging je je dood tegemoet. En dus overtuigde ik mezelf ervan dat ik niet had gezien wat ik dacht te hebben gezien.

Maar niet veel flinters later besepte ik dat er helemaal niets aan mijn ogen mankeerde. En dat mijn leven in Bitterbos, voor zover ik dat had, nooit meer hetzelfde zou zijn.